

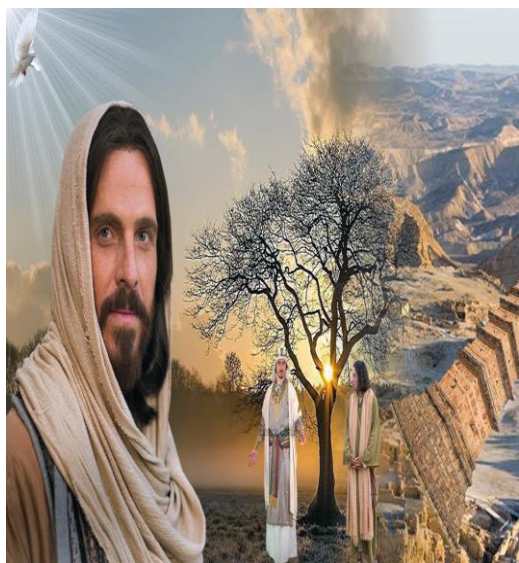
Chúa Nhật thứ 3 mùa chay năm C

“Nếu các ngươi không ăn năn hối cải, thì tất cả các ngươi cũng sẽ bị huỷ diệt như vậy”.

Khi ấy, có những kẻ thuật lại cho Chúa Giêsu về việc quan Philatô giết mấy người Galilê, làm cho máu họ hoà lẫn với máu các vật họ tế sinh. Ngài lên tiếng bảo: “Các ngươi tưởng rằng mấy người xứ Galilê bị ngược đãi như vậy là những người tội lỗi hơn tất cả những người khác ở xứ Galilê ư? Ta bảo các ngươi: không phải thế. Nhưng nếu các ngươi không ăn năn hối cải, thì tất cả các ngươi cũng sẽ bị huỷ diệt như vậy. Cũng như mười tám người bị tháp Silôe đổ xuống đè chết, các ngươi tưởng họ tội lỗi hơn những người khác ở Giêrusalem ư? Ta bảo các ngươi: không phải thế. Nếu các ngươi không ăn năn hối cải, thì tất cả các ngươi cũng sẽ bị huỷ diệt như vậy”.

Ngài nói với họ dụ ngôn này: “Có người trồng một cây vả trong vườn nho mình. Ông đến tìm quả ở cây đó mà không thấy, ông liền bảo người làm vườn rằng: “Kìa, ba năm nay ta đến tìm quả cây vả này mà không thấy có. Anh hãy chặt nó đi, còn để nó choán đất làm gì!” Nhưng anh ta đáp rằng: “Thưa ông, xin để cho nó một năm nay nữa, tôi sẽ đào đất chung quanh và bón phân; may ra nó có quả chăng, bằng không năm tới ông sẽ chặt nó đi”.

(Lc 13, 1-9)

“Nếu các người không ăn năn hối cải, thì tất cả các người cũng sẽ bị huỷ diệt như vậy”

=> Philatô, quan tổng trấn thời bấy giờ, sát hại những người xứ Galilê;

=> Bom đạn/chiến tranh sát hại bao nhiêu người dân vô tội...

+> Tai nạn tháp Siloê giết hại 18 người;

+> 9/11 giết hại hàng ngàn người dân vô tội...

=> Ai tội lỗi hơn ai? Tại sao “người tốt/hiền lương” thường hay gặp nạn?

“Có người trồng một cây vả trong vườn nho mình. Ông đến tìm quả ở cây đó mà không thấy, ông liền bảo người làm vườn rằng: “Kìa, ba năm nay ta đến tìm quả cây vả này mà không thấy có. Anh hãy chặt nó đi, còn để nó choán đất làm gì!” Nhưng anh ta đáp rằng: “Thưa ông, xin để cho nó một năm nay nữa, tôi sẽ đào đất chung quanh và bón phân; may ra nó có quả chẳng, bằng không năm tới ông sẽ chặt nó đi”.

⇒ Không hẳn “cây không ra hoa trái” vì cây xấu? Biết đâu “chăm sóc kỹ hơn, hợp tình hợp lý hơn” lại cho sinh hoa kết trái ngon lành?!

⇒ Có thể câu chuyện ông đại sứ Mỹ Cabot Lodge gặp TT Ngô Đình Diệm trước khi “thị” TT Diệm, với bào đệ là ông Ngô Đình Nhu, và kéo theo người em út “cậu ấm Ngô Đình Cẩn”, cùng gây tan thương cho cả một dân tộc Miền Nam Việt Nam nói chung, cho gia đình họ Ngô nói riêng [do nhà văn West Morris viết lại trong cuốn sách “Ngài Đại Sứ”], diễn giải khá rõ ràng ngụ ngôn Đức Giêsu muốn giải bày chẳng?

“... Chiều tối 31 tháng 10 năm 1963, ông đại sứ Cabot Lodge cảm thấy khó ngủ. Ông gọi điện thoại liên lạc trực tiếp với tổng thống Ngô Đình Diệm.

- Ngài tổng thống vẫn mạnh khoẻ?

- vâng, cảm ơn ông đại sứ đã có lời hỏi thăm.

- tuy tối rồi, nhưng tôi có thể đến “uống trà” với tổng thống không?

- được chứ! mời ông đại sứ.

Không đầy 5 phút sau, ông đại sứ đã có mặt tại phòng khách riêng của tổng thống. Hai người ngồi đối diện, uống trà, hút thuốc [tổng thống Ngô Đình Diệm có tiếng là hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác...] Hai người chỉ nói

chuyện trên trời dưới mây, trời mưa trời gió, rồi trời lại nắng êm dịu. Tuyệt nhiên không bên nào muốn nói việc chính chị chính em. Cả hai đều coi việc uống trà nói chuyện giải trí hôm đó thật tuyệt diệu, thật thân tình và thoải mái.

Quá khuya, ông đại sứ cáo từ ra về. Tới bậc thang xuống tầng lầu dưới, ông đại sứ đứng lại, nhìn tổng thống trong giây lát rồi nói:

- Thưa ngài tổng thống, tôi có câu chuyện này muốn hỏi tổng thống.

Không đợi phản ứng gì của tổng thống, ông đại sứ nói tiếp:

- Tôi có nuôi một con chim cu gáy, được 3 năm nay. Tôi chăm sóc rất kỹ lưỡng, cho ăn uống đầy đủ. Tôi đợi chờ nó cất tiếng gáy đầu tiên. Đợi hoài không thấy nó gáy. Có 3 trường hợp tôi có thể làm:

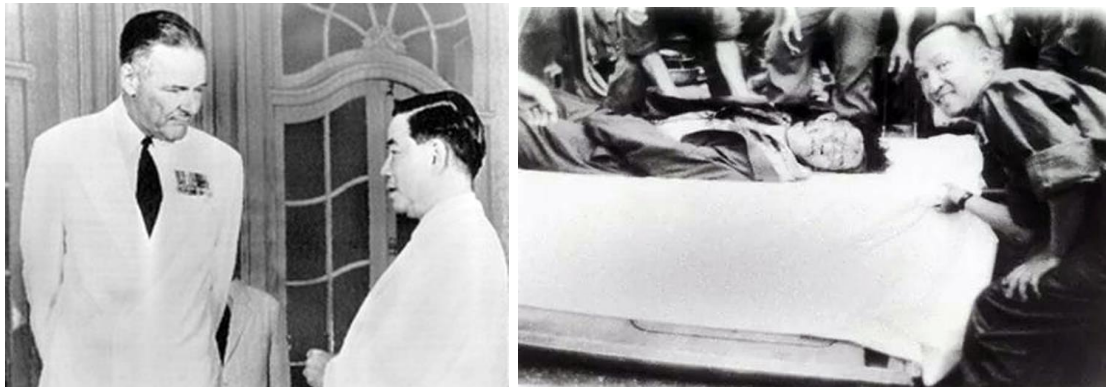
1. cứ tiếp tục nuôi, chăm sóc kỹ hơn, cho ăn uống nhiều hơn, và đợi cho đến khi nó biết gáy;

2. đích thân tập cho nó biết gáy, hoặc nếu cần thuê người chuyên môn hơn đến tập cho nó gáy;

3. tôi bảo nó: ta đã nuôi ngươi rất kỹ lưỡng, chăm sóc ngươi tưởng không còn cách nào tốt hơn nữa... thế mà ngươi không biết gáy hoặc không chịu gáy. Thôi, vậy thì ta bỏ mặt ngươi, không còn nuôi ngươi nữa.

Trong ba trường hợp, nếu tổng thống là chủ nhân của con chim đó, thì tổng thống sẽ chọn trường hợp nào?

Tổng thống mỉm cười, không trả lời. Giơ tay bắt chào và ông đại sứ ra về. Trưa hôm sau, đảo chánh... Sáng sớm hôm sau nữa, tổng thống Ngô Đình Diệm và bào đệ của tổng thống, ông Ngô Đình Nhu, bị thảm sát, ngày 2/11/1963”

Giá mà == lại chuyện giả sử == NẾU “ngài đại sứ cùng bọn cầm quyền liên hệ và bọn “côn đồ” được TT Diệm “cất nhắc từ đồng phân tro lên hàng quyền quý” mà còn một

chút lương tri và lòng tha thiết với quê hương dân tộc như người làm vườn đối với cây và “chưa sinh hoa trái” THÌ có thể gia đình họ Ken tránh được “họa nợ máu trả bằng máu” và mộng mơ của Trịnh Công Sơn qua bài hát Huế-Saigon-Hà Nội

“...Từ Trung Nam Bắc chờ mong nung đốt
Những bó đuốc reo vui tự do
Đường đi đến những nơi lao tù
Ngày mai sẽ xây trường hay họp chợ
Dân ta về cây bừa đủ áo cơm no...”
đã là... sự thật!

Bây giờ chắc hẳn TCS và nhóm bạn hữu cùng lý tưởng ở bên kia thế giới đã, đang hối tiếc vì... “Anh ơi nếu mộng không thành thì sao????”

“Thưa ông, xin để cho nó một năm nay nữa, tôi sẽ đào đất chung quanh và bón phân; may ra nó có quả chẳng, bằng không năm tới ông sẽ chặt nó đi”.

Thái độ nhẫn nại, khoan dung và nhân từ của người làm vườn đối với cây vả nhắc nhở chúng ta: “HÃY TÍN CẦN VÀO THIÊN CHÚA LÀ CHA RẤT NHÂN TỪ” == Người chậm giận và giàu lòng xót thương, Người “quan phòng” chăm sóc mỗi con chiên của Người mọi nơi, mọi lúc = “Chúa là Đấng từ bi nhân hậu, Người chậm giận và giàu tình thương” (Tv 103, 8). “Như người cha chạnh lòng thương con cái, Chúa cũng chạnh lòng thương kẻ kính tôn” (Tv 103,13). HÃY TÍN THÁC VÀO NGƯỜI!!

Cha thánh LASAN luôn nhắc nhở môn đệ: “Hãy nhìn mọi sự vật với cặp mắt ĐỨC TIN và thể hiện TINH THẦN ĐỨC TIN qua LÒNG NHIỆT THÀNH == đó là TINH THẦN DÒNG LASAN (Luật Dòng). Người không ngừng khuyến khích các môn đệ, thầy cô, và học sinh nhỏ bé hai (2) điều tôi thấy thật đơn giản thô sơ, có thể áp dụng cho mỗi gia đình, mỗi nhóm lớn bé:

1. Khởi sự mọi cuộc “trao đổi/nói chuyện” bằng cách nhắc nhở nhau:

Xướng: Chúng ta cùng nhau nhớ đến Chúa!

Đáp: Chúng con thờ lạy Chúa!

2. Để kết thúc mọi cuộc “hội họp/thảo luận/chia sẻ...” bằng lời chúc thật thân tình:

Xướng: Chúa Giêsu ngự trị lòng ta!

Đáp: Luôn luôn!

Anh Chị Em mình có thể áp dụng cho gia đình, nhóm, hội đoàn... mình không?

Mong sao!

